2. En forsinket fremsendelse af dokumentation for indlagringen til det kompetente interventionsorgan er ikke til hinder for, at oplagreren erhverver ret til støtte i henhold til artikel 6, stk. 2, i forordning nr. 1889/76, når betingelserne i forordningens artikel 3, stk. 2, litra a), er fuldstændigt opfyldt.

3. Uanset gennemførelsesbestemmelserne i artikel 5, stk. 2, i Kommissionens forordning nr. 1889/76, finder artikel 4, stk. 2, litra b), i Rådets forordning nr. 2763/75 fortsat anvendelse i den forstand, at det kompetente organ kan erklære sikkerheden helt eller delvis fortabt alt efter kontraktbruddets karakter.

Mertens de Wilmars Mackenzie Stuart Pescatore

Sørensen O'Keeffe Bosco Touffait

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 21. juni 1979.

A. Van Houtte
Justitssekretær

J. Mertens de Wilmars
Formand for første afdeling, fungerende præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. REISCHL FREMSAT DEN 30. MAJ 1979 [1]

Høje Ret.

Den fælles markedsordning for svinekød (Rådets forordning nr. 2759/75 af 29. 10. 1975, EFT L 282 af 1. 11. 1975, s. 1) bestemmer i artikel 3, at der ved et betydeligt prisfald kan træffes interventionsforanstaltninger, herunder bl.a. støtte til privat oplagring.

Desuden har Rådet — som bestemt i artikel 7 i forordning nr. 2759/75 — fastsat almindelige regler i forordning nr. 2763/75 af 29. oktober 1975 (EFT L 282, s. 19); der er udstedt gennemførelsesbestemmelser hertil ved Kommissio-

1 — Oversat fra tysk.

nens forordning nr. 1889/76 af 29. juni 1976 (EFT L 206 af 31. 7. 1976, s. 82).

I forordning nr. 2763/75 bestemmes i artikel 1, at der ved privat oplagring, som anført i forordning nr. 2759/75 artikel 3, »forstås oplagring af produkter inden for svinekødsektoren, for så vidt denne virksomhed drives for egen regning og risiko af fysiske eller juridiske personer, der har etableret sig inden for Fællesskabet . . .«. Forordningens artikel 1, stk. 3, bestemmer, at »støtte til privat oplagring ydes i overensstemmelse med de med interventionsorganerne afsluttede kontrakter, i hvilke kontrahenternes gensidige forpligtelser fastlægges efter ensartede betingelser for hvert produkt«. Ifølge forordningens artikel 4 gives der kun ansøgere adgang til kontraktafslutning, »såfremt de har garanteret overholdelsen af deres forpligtelser ved at stille sikkerhed«, hvilken »sikkerhed helt eller delvis [fortabes], når kontraktforpligtelserne ikke eller kun delvis overholdes«.

Den omtalte kommissionsforordning (nr. 1889/76) bestemmer i artikel 3, at oplagringskontrakten bl.a. skal oplyse »sikkerhedens art og størrelse« og især skal forpligte oplagreren til: »a) at indlagre den aftalte mængde af det pågældende produkt inden for de fastsatte tidsfrister og at oplagre denne i den fastsatte periode for egen regning og risiko . . .« samt »c) straks at sende dokumentation vedrørende indlagringen til det nævnte interventionsorgan«. Artikel 5, stk. 2, bestemmer følgende:

»Den stillede sikkerhed fortabes fuldstændigt, hvis kontraktens forpligtelser ikke overholdes.«

Endelig hedder det i forordningens artikel 6, stk. 2 og 3:

»2. Uden at dette berører oplagrerens øvrige forpligtelser, er denne ikke berettiget til støtte, medmindre de i artikel 3, stk. 2, litra a), nævnte forpligtelser er fuldstændigt opfyldt.

3. Støtten udbetales, så snart det er konstateret, at kontraktens betingelser er opfyldt . . . «

I Nederlandene er interventionsorganet i henhold til artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 2759/75 — i hvert fald for visse funktioners vedkommende — Voedselvoorzieningsin- en verkoopbureau (forkortet: V.I.B.), som hører under ministeriet for landbrug og fiskeri. Dette organ har i en meddelelse nr. 9/77 påpeget, hvilke betingelser kontrakter om støtte til privat oplagring af svinekød skal opfylde. Ifølge meddelelsen gælder der en forpligtelse til, hver uge på en særlig formular at udarbejde en fortegnelse over de oplagrede produkter — opdelt efter produkter og køleanlæg; desuden bestemmes, at fortegnelsen sammen med dokumentation for indlagringen tilstilles V.I.B. så betids, at den indgår i ugen efter indlagringen.

Sagsøgerne i hovedsagen, Atalanta Amsterdam B.V., indgik i 1977 en række kontrakter om ydelse af støtte til oplagring af svinekød med V.I.B. Firmaet har — hvilket ubestridt er blevet gjort gældende under hovedsagen — fuldstændigt opfyldt forpligtelsen efter artikel 3, stk. 2, litra a), i forordning nr. 1889/76 (indlagring inden for de fastsatte tidsfrister og oplagring i den fastsatte periode). Med hensyn til enkelte indlagringspartier

har firmaet imidlertid ikke rettidigt tilstillet V.I.B. den i henhold til den omtalte meddelelse nr. 9/77 nødvendige dokumentation for indlagringen; det nævnte interventionsorgan anser dette for en overtrædelse af en forpligtelse i henhold til artikel 3, stk. 2, litra c), i forordning nr. 1889/76. Derfor meddelte V.I.B. den 1. november 1977 sagsøgerne, at den af firmaet stillede sikkerhed var fortabt. Vedrørende støtten til oplagring fik firmaet besked om at henvende sig til Produktschap voor Vee en Vlees, som skulle træffe afgørelse herom.

Efter i overensstemmelse hermed at have indsendt en skrivelse til Prokuktschap, som også vedrørte sikkerhedens fortabelse, fik firmaet i en skrivelse af 15. november 1977 meddelelse om, at det ikke kunne få støtte til oplagring, fordi det ikke rettidigt havde fremsendt den nødvendige dokumentation for indlagringen.

Derefter anlagde sagsøgerne sag ved College van Beroep voor het Bedrijfsleven, såvel vedrørende nægtelsen af støtten som sikkerhedens fortabelse. Under denne sag erklærede Produktschap, at det ikke i sin skrivelse af 15. november 1977 ville træffe afgørelse om sikkerhedens fortabelse, fordi dette henhører under V.I.B.'s kompetence. Den pådømmende ret udsatte sagen ved dom af 1. november 1978 og forelagde i medfør af EØF-traktatens artikel 177, stk. 3, følgende spørgsmål til præjudiciel afgørelse:

»I — Indebærer bestemmelserne i og opbygningen af Rådets forordning (EØF) nr. 2759/75, Rådets forordning (EØF) nr. 2763/75 — især artikel 1, stk. 3 — og Kommissionens forordning (EØF) nr. 1889/76 — især artikel 3, stk. 2, artikel 4, stk. 2, og artikel 8 — at beføjelsen til at træffe afgørelse ved gennemførelsen og anvendelsen af disse forordningers regler om ydelse af støtte til privat oplagring inden for svinekødsektoren, herunder reglerne om tvungen sikkerhedsstillelse og eventuel fortabelse af sikkerheden, udelukkende tilkommer de nationale interventionsorganer,

eller

skal disse bestemmelser og rækkevidden af disse forordninger forstås således, at beføjelsen til at træffe afgørelse vedrørende gennemførelsen og anvendelsen af de ved disse bestemmelser foreskrevne regler, både for så vidt angår ydelse af støtte og sikkerhedsstillelse, eller udelukkende for så vidt angår ydelse af støtte, tilkommer de nationale medlemsstater, også selv om dette indebærer forpligtelse til at yde støtte i overensstemmelse med den kontrakt, der er indgået med det kompetente interventionsorgan?

II — Indebærer en korrekt fortolkning af bestemmelserne i artikel 6, stk. 2 og 3, i Kommissionens forordning (EØF) nr. 1889/76, at oplagreren:

1) har ret til støtte, når alle de i denne forordnings artikel 3, stk. 2, litra a), foreskrevne forpligtelser er fuldt ud opfyldt,

2) har ret til udbetaling af støttebeløbet, så snart det er konstateret, at kontraktens betingelser er opfyldt, og bl. a., at dokumentation for indlagringen er sendt til interventionsorganet, også selv om

denne fremsendelse ikke er sket 'straks',

eller

skal bestemmelserne i denne artikel 6, stk. 2 og 3, fortolkes sådan, at oplagreren selv når alle de i nævnte forordnings artikel 3, stk. 2, anførte forpligtelser er fuldt ud opfyldt, ikke kan påberåbe sig ret til støtte, når den i denne forordnings artikel 3, stk. 2, litra c), omhandlede dokumentation vedrørende indlagringen faktisk er sendt til det kompetente interventionsorgan, men ikke er sendt 'straks'?

III — 1. Omfatter udtrykket 'forpligtelser' i artikel 4, stk. 2, litra b), i forordning (EØF) nr. 2763/75 udelukkende forpligtelserne til indlagring og fortsat oplagring af svinekødet, eller omfatter dette udtryk også de underordnede forpligtelser vedrørende oplysning og kontrol?

2. Omfatter udtrykket 'forpligtelser' i artikel 5, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 1889/76 udelukkende forpligtelserne til indlagring og fortsat oplagring af svinekødet, eller omfatter dette udtryk også de forpligtelser, der er anført i artikel 6, st. 2, litra b)-e), i denne sidste forordning?

3. Hvis artikel 4, stk. 2, litra b), i forordning (EØF) nr. 2763/75 skal fortolkes således, at det heri indeholdte udtryk 'forpligtelser' udelukkende vedrører forpligtelserne til indlagring og til fortsat oplagring af svinekødet, mens dette udtryk i artikel 5, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 1889/76 også omfatter de i samme forordnings artikel 3, stk. 2, litra b)-e), foreskrevne forpligtelser, er artikel 5, stk. 2, da gyldig i dette omfang?

IV — 1. Skal artikel 5, stk. 2, i forordning (EØF) nr. 1889/76 fortolkes således, at sikkerheden kan erklæres fuldt ud fortabt, når de pågældende væsentlige og underordnede forpligtelser kun delvis er overholdt?

2. Hvis spørgsmål 1 skal besvares bekræftende, er artikel 5, stk. 2, da i dette omfang forenelig med artikel 4, stk. 2, litra b), i forordning (EØF) nr. 2763/75, der, for så vidt angår sikkerheden, bestemmer, at denne fortabes helt eller delvis, 'når kontraktforpligtelserne ikke eller kun delvis overholdes', og i benægtende fald er artikel 5, stk. 2, da ugyldig i dette omfang?«

Min stillingtagen til disse spørgsmål er følgende:

1. Det første spørgsmål beror på, at der i de pågældende fællesskabsforordninger ved flere lejligheder tales om interventionsorganer, som er pålagt bestemte opgaver. Således hedder det i artikel 4, stk. 3, i forordning nr. 2759/75:

»De af medlemsstaterne udpegede interventionsorganer træffer interventionsforanstaltningerne i overensstemmelse med de i artikel 5-7 fastlagte betingelser.«

Ifølge artikel 1, stk. 3, i forordning nr. 2763/75 ydes »støtte til privat oplagring ... i overensstemmelse med de med interventionsorganerne afsluttede kontrakter ...«. Endvidere tales der i artikel 3, stk. 2, litra b), c) og e), i artikel 4, stk. 2, samt i artikel 8 i forordning nr. 1889/76 om »det kompetente interventionsorgan«.

Efter min mening har Kommissionen og sagsøgte i hovedsagen imidlertid med rette fremhævet, at der ikke dermed menes et specielt statsligt organ. Desuden finder jeg, at de har ret i deres opfattelse, hvorefter fællesskabsretten ikke i de nævnte bestemmelser har villet fastslå, at de her omhandlede interventionsforanstaltninger kun kan træffes af *et* organ, og at en fordeling af opgaverne til forskellige organer altså skulle være ulovlig.

I denne forbindelse erindrer jeg om de gældende principper for samvirket mellem fællesskabsretten og national ret netop på landbrugsområdet. Ifølge disse angiver fællesskabsretten i almindelighed alene de væsentlige grundregler, mens det påhviler medlemsstaterne at træffe de nødvendige gennemførelsesforanstaltninger i den form, de anser for passende, og at fastsætte en egnet fremgangsmåde hertil. I overensstemmelse hermed er det blevet fremhævet i Domstolens praksis, at medlemsstaterne skal bestemme, hvilke institutioner i den interne retsorden, der skal have kompetence til at træffe foranstaltninger til opfyldelse af fællesskabsretlige forpligtelser, hvorved det udelukkende er den enkelte medlemsstats forfatningssystem, der er bestemmende for, på hvilken måde staten kan overdrage udøvelsen eller opfyldelsen af de beføjelser eller forpligtelser, der gives eller pålægges den i henhold til traktatbestemmelser eller forordninger, til bestemte nationale organer (jf. forenede sager 51-54/71, International Fruit Company mod Produktschap voor Groenten en Fruit, dom af 15. 12. 1971, Sml. 1971, s. 331).

Det ses ikke, at der skulle gælde noget andet for markedsordningen for svinekød. Tværtimod tales der i artikel 4, stk. 3, i grundforordning nr. 2759/75 helt generelt om de af medlemsstaterne udpegede interventionsorganer. Ligeledes er der i artikel 1, stk. 3, i forordning nr. 2763/75 valgt formuleringen »i overensstemmelse med de med interventionsorganerne afsluttede kontrakter«, som afgjort ikke henviser til et bestemt statsligt organ.

Det er altså efter fællesskabsretten tilstrækkeligt, at de af medlemsstaterne udpegede organer har interventionsfunktioner, hvilket er tilfældet, når der påhviler dem bestemte opgaver i forbindelse med ydelse af støtte til privat oplagring (afslutning af kontrakter, udbetaling af støtte), eller når der tilkommer dem beføjelser ved sikkerhedsstillelse og fortabelse af sikkerhed.

Ligeledes kan der efter fællesskabsretten intet indvendes imod, at der foretages en fordeling af opgaverne, altså — som i det foreliggende tilfælde — at et organ (Produktschap) generelt er kompetent vedrørende støtte, og et andet organ (V.I.B.) træffer afgørelse vedrørende sikkerhed, fordi det afslutter oplagringskontrakterne og bedre kan bedømme opfyldelsen af kontrakten. Jeg har ikke indtryk af, at anvendelsen af de fastsatte interventionsforanstaltninger herved besværliggøres uforholdsmæssigt, eller at erhvervene hæmmes — navnlig i sammenligning med erhvervene i andre medlems-

lande. Jeg nærer heller ingen betænkeligheder med hensyn til eventuelle konflikter mellem afgørelserne eller til, at pådømmelse af disse henhører under forskellige retters kompetence. Ganske vist blev der for så vidt med rette henvist til medlemsstaternes forpligtelse til ikke at bringe de fælles markedsordningers funktion i fare, som generelt anført i EØF-traktatens artikel 5 og specielt i markedsordningerne for landbrugsprodukter. Men hidtil har der åbenbart ikke bestået en sådan fare, og som vi har hørt under den mundtlige forhandling, finder der også, selv om der ikker foreligger nogen lovregler eller organisatorisk forbindelse mellem de forskellige kompetente organer, en virksom koordinering sted via stadige snævre kontakter, hvorved V.I.B. efter alt at dømme tilpasser sine afgørelser efter Produktschap's afgørelser. For det andet sikres den ensartede anvendelse af fællesskabsretten ved Domstolens fortolkningskompetence, der jo gælder forud for alle nationale retter.

Principielt kan det første spørgsmål fra College van Beroep derfor besvares med den i spørgsmålets anden del anførte løsning.

2. Det andet spørgsmål drejer sig om, hvornår der opstår krav på støtte og dennes udbetaling, nemlig om støtten fortabes trods opfyldelse af alle de i artikel 6, stk. 2 og 3, i forordning nr. 1889/76 anførte forpligtelser, når dokumentationen for indlagringen ikke — som krævet i forordningens artikel 3, stk. 2, litra c) — straks sendes til interventionsorganet.

I denne forbindelse har Kommissionen med rette anført, at fællesskabsforordningerne bindende regulerer de kontraktlige forhold vedrørende den private oplagring af svinekød, der skal gælde som interventionsforanstaltning, hvorved de i et vist omfang træder i stedet for den nationale obligationsret. Endvidere kan fællesskabsbestemmelserne give grund til at antage, at der med henblik på de pågældende interventionsforanstaltninger må sondres mellem de hovedforpligtelser og biforpligtelser, der gælder for den, som vil udnytte interventionsforanstaltningerne.

Det er klart, at forpligtelsen i henhold til artikel 3, stk. 2, litra a), i kommissionsforordning nr. 1889/76 til at »indlagre den aftalte mængde af det pågældende produkt inden for de fastsatte tidsfrister og at oplagre denne i den fastsatte periode for egen regning og risiko . . « må anses for en hovedforpligtelse. Dette kan uden videre udledes af forordningens artikel 6, stk. 2, der bestemmer, at uden at dette berører oplagrerens øvrige forpligtelser, er denne ikke berettiget til støtte, medmindre de i artikel 3, stk. 2, litra a), nævnte forpligtelser er fuldstændigt opfyldt. I virkeligheden kan der efter denne bestemmelse ikke være tvivl om, at *kravet* på støtte kun er betinget af, at *indlagrings*forpligtelserne opfyldes. Såfremt krav på støtte nemlig var afhængig af, at *alle* kontraktlige forpligtelser var opfyldt, ville formuleringen i kommissionsforordningens artikel 6, stk. 2, »uden at dette berører oplagrerens øvrige forpligtelser« ikke være valgt, men der ville udtrykkeligt være henvist til alle forpligtelserne efter artikel 3, stk. 2, og ikke kun til forpligtelserne efter litra a).

Derimod bliver støtten udbetalt — dette fremgår af artikel 6, stk. 3, som klart er adskilt fra stk. 2, og som har et helt selvstændigt indhold —, når det er konstateret, at *alle* kontraktlige forpligtelser er

opfyldt, og altså også den i artikel 3, stk. 2, litra c), fastsatte dokumentationspligt. Ved sidstnævnte forpligtelse er der altså efter forordningens system kun tale om en biforpligtelse, som alene skal tjene en hensigtsmæssig forvaltning og gøre det muligt for de kompetente organer at foretage den nødvendige kontrol.

Ud fra disse betragtninger og under hensyn til de forskellige interesser, der står på spil, ville det sikkert ikke være rimeligt at anse tidsbestemmelsen i artikel 3, stk. 2, litra c) — dokumentation for indlagringen skal straks fremsendes — for en præklusionsfrist, således at krav på støtte bortfalder, såfremt fristen ikke overholdes. Dette ville stå i grel modsætning til det entydige indhold af artikel 6, stk. 2, og tilintetgøre den af forordningsgiver tilsigtede sondring mellem kravets opståen og dets opfyldelse. Derudover har Kommissionen med rette understreget, at den rettidige opfyldelse af dokumentationspligten efter de samlede regler effektivt kan sikres på anden måde, nemlig ved at lade en del af den stillede sikkerhed være fortabt. En sådan sanktion er utvivlsomt tilstrækkelig for ikke at opfylde denne forpligtelse, der må anses som en biforpligtelse for oplagreren, og overholder alene det i denne sammenhæng vigtige proportionalitetsprincip. Herved må det dog også betænkes — hvilket alene nu antydes, fordi det ikke er blevet diskuteret —, at »rettidig« ifølge kommissionsforordningen, som jo anvender udtrykket »straks« ikke under alle omstændigheder nødvendigvis betyder overholdelse af den af det nederlandske interventionsorgan fastsatte ugefrist, men at der i denne forbindelse tværtimod — alt efter omstændighederne — også kan blive tale om et kortere eller længere tidsrum.

Det andet spørgsmål bør følgelig besvares således, at der også består krav på udbetaling af støtte efter korrekt opfyldelse af alle kontraktlige forpligtelser, selv om fristen for fremsendelse af dokumentation for indlagringen efter artikel 3, stk. 2, litra c), i kommissionsforordningen nr. 1889/76, der blot må anses for en ordensforskrift, ikke er blevet overholdt.

3. Det tredje spørgsmål angår indlagrerens forpligtelse til at stille en sikkerhed og dennes fortabelse. Her drejer det sig for det første om fortolkningen af artikel 4, stk. 2, litra b), i forordning nr. 2763/75, som taler om, at ansøgerne ved at stille sikkerhed skal garantere overholdelsen af deres forpligtelser, og at sikkerheden fortabes helt eller delvis, når kontraktforpligtelserne ikke eller kun delvis overholdes. For det andet vedrører spørgsmålet fortolkningen — i givet fald prøvelsen af gyldigheden — af artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1889/76, hvori det hedder: »den stillede sikkerhed fortabes fuldstændig, hvis kontraktens forpligtelser ikke overholdes«.

Dette spørgsmål kan jeg behandle temmelig kort.

Efter min mening fremgår det klart af ordlyden af artikel 4, stk. 2, litra b), hvori der tales om »kontraktafslutning« og derefter om garanti for overholdelse af kontraktlige forpligtelser, at sikkerhedsstillelsen skal garantere overholdelsen af *alle* kontraktlige forpligtelser, altså ikke kun hovedforpligtelsen som fastsat i artikel 3, stk. 2, litra b), i forord-

ning nr. 1889/76, men også biforpligtelserne og navnlig forpligtelsen i litra c) til straks at indsende dokumentation for indlagringen. Det er også velbegrundet, idet nemlig også biforpligtelserne har betydning — biforpligtelsen i litra c) især for gennemførelsen af den nødvendige kontrol — hvorfor det forekommer utænkeligt, at der ikke skulle findes sanktioner for disse.

På samme grundlag må også Kommissionens gennemførelsesforordning fortolkes. Da der i dennes artikel 5, stk. 2, helt generelt tales om kontraktens forpligtelser, og da intet i forordningen og dens begrundelse tyder på, at der kun menes hovedforpligtelserne, må det antages, at sikkerhedens fortabelse gælder for misligholdelsen af alle kontraktens forpligtelser.

Det tredje spørgsmål må følgelig besvares i overensstemmelse hermed. Ved denne fortolkning bliver det ydermere klart, at det ikke er nødvendigt at komme ind på spørgsmålet om gyldigheden af artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1889/76. Dette spørgsmål ville faktisk kun opstå, hvis der i artikel 4, stk. 2, litra b), i rådsforordning nr. 2763/75 ved forpligtelser, der skal garanteres ved sikkerhedsstillelse, kun skulle forstås hovedforpligtelserne til indlagring og oplagring, mens fortabelse af sikkerheden, som er fastsat i kommissionsforordningen, derudover gjaldt for alle forpligtelser.

4. Endelig angår første del af det fjerde spørgsmål fortolkningen af den allerede nævnte artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1889/76, idet dette skal afklare, om der i henhold til denne bestemmelse kun kan blive tale om en fuldstændig fortabelse af sikkerheden, uanset de kontraktlige forpligtelser i hvert fald delvis er blevet opfyldt.

Ordlyden af den anførte og i anden sammenhæng allerede citerede bestemmelse gør tilsyneladende et bekræftende svar på dette spørgsmål nærliggende. Kommissionen har imidlertid overbevisende påvist, at normens virkelige indhold ikke korrekt kan fortolkes så overfladisk. Det må tværtimod fremhæves, at kommissionsforordningen kun er blevet udstedt til gennemførelse af især rådsforordning nr. 2763/75. Den må altså fortolkes i lyset af denne rådsforordning og især dens artikel 4, stk. 2, litra b), idet det må lægges til grund, at den holder sig inden for rammerne af denne rådsforordning, som den kun skal gennemføre. Ved fortolkningen af kommissionsforordningen må der også tages hensyn til det allerede nævnte proportionalitetsprincip, som også gælder i fællesskabsretten, og som det må antages, Kommissionen har villet overholde ved fastsættelsen af gennemførelsesbestemmelser. Vedrørende dette princip understregede Domstolen som bekendt for kort tid siden i sin dom i sag 122/78 (S. A. Buitoni mod Fonds d'orientation et de régularisation des marchés agricoles, dom af 20. 2. 1979, Sml. 1979, s. 677), at det udelukker en fuldstændig fortabelse af sikkerheden, hvis der blot er tale om, at beviset for indførselen ikke er fremlagt inden for den fastsatte frist.

Hvis dette holdes for øje og under hensyn til, at der i artikel 4, stk. 2, litra b), i rådsforordning nr. 2763/75 også tales om en delvis fortabelse af sikkerheden, kan der ikke være tvivl om, at en sådan delvis fortabelse af sikkerheden også må være mulig efter artikel 5, stk. 2, i kommissionsforordning nr.

1889/76 — der i øvrigt nu, som vi har hørt, udtrykkeligt skal ændres i denne retning. Dette må navnlig gælde i tilfælde, hvor alene dokumentation for indlagring af delmængder ifølge en kontrakt ikke fremlægges, eller hvor indlagreren ikke rettidigt har opfyldt denne forpligtelse, som blot må anses for en biforpligtelse.

Netop fordi en delvis fortablese af sikkerheden også er mulig efter kommissionsforordningen, bortfalder ved denne fortolkning af artikel 5, stk. 2, i kommissionsforordning nr. 1889/76 ved prøvelsen af det fjerde spørgsmål undersøgelsen af dens forenelighed med rådsforordning nr. 2763/75, der som påvist udtrykkeligt sondrer i så henseende.

5. De af College van Beroep voor het Bedrijfsleven forelagte præjudicielle spørgsmål kan derfor sammenfattende besvares således:

a) Forordningerne nr. 2759/75, nr. 2763/75 og nr. 1889/76 skal fortolkes således, at det tilkommer medlemsstaterne at bestemme, hvilke nationale organer der skal være beføjede til at træffe de afgørelser, som de nævnte forordninger foreskriver ved ydelse af støtte til oplagring og ved sikkerhedsstillelse.

b) Det følger af artikel 6, stk. 2 og 3, i forordning nr. 1889/76, at en oplagrer, også selv om han ikke rettidigt har indsendt dokumentation for indlagringen til interventionsorganet, har krav på støtte, når alle de i forordningens artikel 3, stk. 2, litra a), nævnte forpligtelser er fuldstændigt opfyldt, samt at støtten skal udbetales, når det er konstateret, at alle kontraktforpligtelserne, herunder forpligtelsen til indsendelse af dokumentation for indlagringen, er opfyldt.

c) Ved »forpligtelser« i artikel 4, stk. 2, litra b), i forordning nr. 2763/75 og i artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1889/76 skal forstås alle de i artikel 3, stk. 2, litra a) til e) i forordning nr. 1889/76 nævnte forpligtelser.

d) Artikel 5, stk. 2, i forordning nr. 1889/76 skal fortolkes således, at sikkerheden fortabes helt eller delvis, når kontraktforpligtelserne ikke eller kun delvis opfyldes.